

[Chr. Christensen.]

det, forslagsstillerne har ønsket, for i så tilfælde havde det næppe været nødvendigt at fremsætte forslag om at bryde dens monopol.

Nu skal jeg ikke tage hul på den debat, vi skal have generelt senere om Danmarks radio, men som begrundelse for vores stillingtagen til forslaget er jeg nødt til at komme med nogle generelle bemærkninger.

Danmarks radio er jo i kraft af radioens og tv's påvirkningsmuligheder en af de allerstørste magtfaktorer, vi har i det danske samfund. Den har en kolossal indflydelse på alles, måske dog mest på børnenes og de unges, holdning til livet. Disse massemedier er med til at præge deres sprog, deres tankebaner og deres væremåde. Vi må erkende, at Danmarks radio har monopol. Det giver radioen et kolossalt ansvar, et ansvar, som efter vores opfattelse pålægger radio og tv en forpligtelse til ganske vist at løfte sløret for os alle ud til nye horisonter, men også et ansvar for ikke bevidst eller tilsigtet at bidrage til at nedbryde de etiske værdier, der er grundlæggende for vort folk, heller ikke de religiøse. Danmarks radios påvirkning af vore børn og unge skal tværtimod være i overensstemmelse med samfundets, forældrenes, skolens kulturelle grundlag og opdragelsesmål.

Det ansvar og denne målsætning har Danmarks radio efter vores opfattelse ikke altid haft let ved at leve op til. Det gælder, som jeg ved anden lejlighed har påpeget, bl. a. på et enkelt område som f. eks. det sproglige, hvor radio og tv ofte anvender vulgære, voldsprægede ord og billeder og vel også, som mange vil udtrykke det, sjofle udtryk, der står i skærende modstrid med forældrenes og skolens opdragelsesmålsætning; dermed kan vores monopoliserede radio/tv i virkeligheden være bidragyder til at nedbryde det, som man i skole og hjem forsøger på at bygge op.

Hvordan skal man ændre disse forhold? Skal man ind på en stærkere politisk styring? Det tror jeg ikke. Jeg tror gerne, at vi skal øge lytternes medvær i bestemmelsesprocessen, men så længe monopoliet oprettholdes, må samfundet alligevel have en vis kontrol og en styring af radio og tv.

Vi mener bestemt ikke, der skal være nogen form for censur. En fri og mangfoldig

massekommunikation er efter vor opfattelse en forudsætning for vort demokrati. Hvis der indføres censur over radio og tv, kan det føre til, at de ikke bliver igangsættende, ikke bliver tankevækkende og dermed heller ikke udviklende, og det var jo meningen med dem.

Vi må nok en anden vej. Danmarks radio må vedstå sit ansvar netop som monopoliseret massemedium. De enkelte udsendelser må i første række ansvarsmæssigt bæres af den medarbejder, udsendelsen er betroet, og denne medarbejder må som hovedmål have, at kvaliteten i udsendelsen skal være høj og alsidig, og at udsendelsen i det hele taget skal være båret af tanken om at højne, ikke af at nedbryde eller forfladige.

Det har som sagt været svært for Danmarks radio efter vores opfattelse altid at leve op til disse intentioner, så svært, at befolkningen en gang imellem vel også er kommet i tvivl om, om det altid er manglende evne, der er årsagen, eller det måske kunne skyldes også manglende vilje. Nu er der jo det ved det, at enebørn ikke altid er en lykke for de andre børn i samfundet, og det er sådanne betragtninger, der gør, at vi føler en vis sympati for at gå ind i vurderingen og undersøgelsen i udvalget af det forslag, der er bragt frem. Netop den tanke, om ikke konkurrencen i æteren, på samme måde som den findes inden for andre kulturelle områder, kunne hjælpe på både viljen og evnen hos Danmarks radio, sådan at vi kan få en større alsidighed i udsendelserne, større kunstnerisk udbud og bredde, en højnelse over en del af udsendelserne, en højnelse af det etiske niveau, ikke ensidighed men alsidighed.

Efter disse kritiske bemærkninger navnlig over for den institution, hvis monopol de konservative ønsker at bryde, vil jeg gerne sige, at der er al god grund til efter vor opfattelse at bringe Danmarks radio en tak for de mange gode og sobre udsendelser, som trods alt stadig væk udgør den største del af radioens repertoire.

Men vort ønske om, at også den øvrige del af repertoiret må blive bedre, tvinger os altså over i en positiv indstilling over for forslaget, men ganske vist under forudsætning af, at en eventuel koncession til et selskab af privat eller anden art må indeholde